

833
Ex-rookmagiër Jasper Grootveld bekent:

„Ik heb nog nooit Marihuana gerookt”

„Ik wil een gewoon mens zijn, ik ben niet gek”

Ziek en op van de zenuwen vertelde ex-rookmagiër Jasper Grootveld ons zonder franje zijn verhaal, de geschiedenis van een vergooid leven. Hij die altijd in één of meer kranten stond, in allerlei tijdschriften in kleurendruk, met een geverfd gezicht rood springend als een goedkope clown, zit nu in een kleine, benauwde en onverwarmde kamer. In het bed op de naakte vloer, zonder spiraal eronder, ligt zijn vrouw weg te kwijnen. Het is er nu stil, in de Lange Leidsedwarsstraat te Amsterdam, waar het huis onder zijn voeten wordt weggebroken, maar waar het tot voor kort gebroken, maar waar het tot voor kort altijd vol mensen zat. Leidsepleinjeugd, mensen van de pera, en soms ook de politie die er een inval kwam doen op zoek naar marihuana. Want het heette dat Jasper Grootveld het „spul” gebruikte en het anderen ook liet roken. Tegenover de journalisten die er regelmatig kwamen om hem te interviewen, bevestigde hij het. Maar nu, in een gesprek van mens tot mens en onder een stortvloed van tranen, volkomen in paniek, bekent hij: „Ik heb dat spul nooit gerookt, ik weet niet eens hoe het eruit ziet”.

wilde komen, zei Jasper tegen iedereen, dat hij het spul wel rookte. Jasper Grootveld, eens berucht en bekend om zijn gekke „stunts” (rookdiensten houden en een zogenaamd rooktempeltje afgestaan door Nicolaas Kroese) staat handenwringend op terwijl de tranen over zijn gezicht lopen: „Het is niet waar,” fluistert hij. „Ik heb nooit marihuana gerookt.”

Hij is nu eenendertig jaar, Jasper Grootveld, een man met twaalf ambachten en dertien ongelukken. Hij heeft alleen maar lagere school en daarvoor voelde hij zich minder dan een ander, die wel middelbare school of vakopleiding had. Toch is hij niet dom. Hij is assistent-journalist geweest bij Jan Vrijman en heeft gevaren als steward. Later is hij vijf jaren lang glasruiswerker geweest en heeft hij gewerkt in verschillende fabrieken. Te lui om te werken was hij nooit. Zijn grote pech kwam pas na het varen. „Ik was in Afrika geweest en daar heb ik van een medicijnman een kistje gekregen waarin oorlogsverf zat en zogenaamde geestenbezweringsappullen. Eens op een feestavondje bij vrienden heb ik mij voor de grap verkleed en mijn gezicht met die verf ingesmeerd. Zo speelde ik voor geestenbezweerder. Het was een groot succes. Er waren ook een fotograaf en een journalist bij die er samen een artikel van maakten voor de krant. En daar is het mee begonnen”. Hij kwam in de krant en dat vond hij heel wat, deze jongen met alleen maar lagere school... Maar het begon pas goed toen er publicaties in de kranten verschenen over het roken en de longkanker. De mensen die Jasper's zwakke zijde kenden. („Ik wilde wel elke dag in de krant staan”) julten hem op tets te gaan.

„Want,” zegt hij, „om clown kan de waarheid zeggen, de mensen kijken en luleren toch naar hem. En ze geven hem nog gelijk ook, want diep in hun hart weten ze dat hij gelijk heeft. Denk U maar eens aan de grote Buntan die ook op een leuke manier wantoestanden behielde.”

Doe eens iets gekks

Jammer voor hem werd hij wel gehoord, men lachte om hem, maar begrijpen deden ze hem niet. Want er waren keiharde zaken jongens gekomen, die geld tagen in zijn gat doen. Ze lieten hem niet voor clown maar voor gat spelen op de meest memorwaardige wijze. En dat alleen maar om een „sja stakkie” over hem te kunnen schrijven: „Mensen kijk eens hoe gek hij is.” En tegen hem zeiden ze: „Jasper, doe eens iets gekk.”

Jasper Grootveld die het allemaal niet door had, deed tets, maar nu kan hij zich wel voor zijn hoofd slaan omdat hij zo gek is geweest het te doen. Want nu hij niet meer belangrijk is (ze hebben genoeg aan hem verdiend) staat hij alleen zonder vrienden. De roes is voorbij. „Het was een nachtmierrie voor me”, bekent hij. Maar hij laat erop volgen: „Nu ga ik opnieuw beginnen, gewoon werken in een fabriek, ik wil een mens zijn zoals iedereen, want ik ben niet gek en gebruik geen verdovende middelen.”

Het huis waar hij nu nog woont en waar hij velen te eten heeft gegeven en een onderdak voor de nacht, wordt nu onder zijn voeten afgebroken. Op deze plaats zal eens een katholiek jeugdhuis komen. Nu is er nog één kamer en het is er koud. Jasper Grootveld doet de kraag van zijn jasje omhoog terwijl zijn vrouw om aspirines vraagt voor haar hoofdpijn. Het is er nu stil, mensen komen er niet meer behalve de dokter. En misschien komt die ook niet meer, want ze hebben geen geld om hem te betalen.

Omwillen van de publiciteit echter, die hem werd opgedrongen door onder andere een bekend schrijver, die zelf ook in het nieuws

aan") jatten hem op iets te gaan doen tegen het roken. En hij deed iets! Op een affiche waarop een sigaretten- of sigaretmerk voorkwam schreef hij met „kanker“. Hij kwam erdoor voor de rechter, maar het deerde hem niet, de kranten schreven over hem en hij had veel vrienden. En hoe gekker hij ging doen daarna, hoe meer enkele gewetenlozen hem er toe aanzetten nog gekker te doen. Maar Jasper zag dit niet zo, hij was inderdaad verantwoordelijk dat het Rijk geen verbod oplegde tegen de sigaretten-reclame. „Ik ben gek gaan doen om de aandacht van de mensen te trekken“, zegt hij, „want ze zijn doof geworden voor gewone waarschuwingen en blind voor de vele gevaren die hen bedreigen.“ Iedereen heeft bijna alles wat hij wil hebben, een t.v.-toestel, een nog betere radio, elektrische apparaten in de huishouding enz.“ Daarom verpakte hij zijn „harde“ waarheid (roken veroorzaakt longkanker) in een leuk jasje en presenteerde het op zijn manier. Hij smeerde zijn gezicht in met verf, trok zijn jasje binnenstebuiten aan en hij was een clown.

Jasper Grootveld in zijn rol als rookmagiër

